

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 531/2024-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného CREDIS Law s.r.o., Plynárenská 1, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (predtým Okresného súdu Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. B3-7Cpr/4/2018 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9CoPr/9/2023 a jeho uzneseniu č. k. 9CoPr/9/2023-1100 z 29. februára 2024 takto

rozhodol:

- Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-7Cpr/4/2018 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9CoPr/9/2023-1100 z 29. februára 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 9CoPr/9/2023-1100 z 29. februára 2024 **zrušuje a vec vracia** Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.
- Krajský súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1285,13 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. júna 2024, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 531/2024-16 z 2. októbra 2024 prijatá na ďalšie v konanie, v celom rozsahu domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu, predtým okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy z titulu nezaplatenej mzdy a postupom krajského súdu v konaní o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení predmetného konania. Súčasne sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a tiež svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o prerušení konania. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a krajskému súdu prikázať, aby vo veci znova konal a rozhodol. Žiada aj primerané finančné zadost'učinenie a náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ sa proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), žalobou z decembra 2017 (po jej rozšírení v januári 2020) domáhal zaplatenia 30 250 eur s príslušenstvom z titulu nevyplatenej mzdy. V konaní bola sporná platnosť pracovnej zmluvy sťažovateľa. Príčinou boli žalovaným vznesené pochybnosti o oprávnenosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] konať pri podpisovaní pracovnej zmluvy za žalovaného, a to z dôvodu namietanej neplatnosti rozhodnutia mimoriadneho valného zhromaždenia z 24. júla 2017 o odvolaní konateľov [REDAKOVANÉ] z funkcie konateľov a o vymenovaní [REDAKOVANÉ] do tejto funkcie, pričom v konaní bolo nesporné, že poslední menovaní v čase podpisu pracovnej zmluvy so žalobcom ako konatelia v obchodnom registri zapísaní neboli. Sťažovateľ v konaní poukazoval, pokiaľ ide o oprávnenie konať za žalovaného, na obsah neodkladného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 23Cb/136/2017-196 z 23. augusta 2017, ktorým bola [REDAKOVANÉ] uložená povinnosť zdržať sa výkonu funkcie konateľov spoločnosti žalovaného a do rozhodnutia vo veci samej strpieť výkon práv a povinností [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „neodkladné opatrenie“). Tvrdil tak, že v čase uzatvorenia pracovnej zmluvy (2. októbra 2017) bol v dobrej viere, že uzatvára pracovnú zmluvu s oprávnenými osobami.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 7Cpr/4/2018-793 z 3. marca 2020 priznal sťažovateľovi náhradu mzdy 30 101,40 eur s príslušenstvom. Vyslovil, že pre prípad rozhodnutia súdu o neplatnosti uznesenia o voľbe alebo o vymenovaní člena štatutárneho orgánu, ktoré by bolo považované za neplatné od počiatku, právne úkony takéhoto subjektu v medziobdobí je potrebné posudzovať v prospech tretích osôb. Vychádzajúc z tohto princípu a preukázanej skutočnosti, že pred uzatvorením pracovnej zmluvy sťažovateľ mal vedomosť o vydanom neodkladnom opatrení, z obsahu ktorého pre právneho laika vyplývalo, že [REDAKOVANÉ] sú oprávnení konať za žalovaného, súd považoval pracovnú zmluvu za platnú. Tým, že žalovaný nepridieval sťažovateľovi prácu,

resp. tým, že mu bránil vstup na pracovisko, mu podľa záverov súdu vznikla právna povinnosť poskytnúť sťažovateľovi náhradu mzdy.

4. Na základe odvolania žalovaného krajský súd uznesením č. k. 8CoPr/9/2020-946 z 31. januára 2022 rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej žalobe vyhovel, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Jednotiacim prvkom celého spektra identifikovaných skutkových a právnych pochybení súdu prvej inštancie v právnej veci sťažovateľa je záver odvolacieho súdu o absencii dostatočného vysvetlenia myšlienkového postupu (úvah) súdu prvej inštancie vyúsťujúceho do záveru o nepreskúmateľnosti odvolaním napadnutého rozsudku. Výsledkom odvolacieho konania je preto podrobná inštrukcia pre súd prvej inštancie, ktorá je zameraná na opätovné prejednanie sporu, vyhodnotenie vykonaného dokazovania (po dôslednom rozporovaní skutkového záveru súdu prvej inštancie o dobromyseľnosti sťažovateľa či okolností, pre ktoré sťažovateľ nenastúpil na pracovisko, pozn.) vrátane zohľadnenia existencie konaní o (dvoch) návrhoch na určenie neplatnosti rozhodnutí mimoriadneho valného zhromaždenia z 24. júla 2024 (v prípade vyslovenia ich neplatnosti podľa § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka je potrebné posúdiť, či žalobca bol v dobrej viere podľa § 131 ods. 4 Obchodného zákonníka), prípadne zvážená prerušenia konania do právoplatného skončenia týchto konaní, ak by vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti týkajúce sa dobrej viery.

5. Po vrátení veci na ďalšie konanie súd prvej inštancie uznesením č. k. 7Cpr/4/2018-991 z 8. novembra 2022 prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 36Cb/49/2017 a konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 32Cb/133/2017. Procesný postup podľa § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) dôvodil vplyvom rozhodnutí súdu v označených konaniach na smerovanie ďalšieho dokazovania a napokon aj rozhodnutia v tomto spore. Proti uzneseniu o prerušení konania sťažovateľ podal odvolanie. Krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o prerušení konania. Po zhrnutí predmetu jednotlivých konaní konštatoval, že v nich súdy rozhodujú o otázke s významom pre rozhodnutie súdu v tomto konaní, a teda či [REDAKOVANÉ] sa stali v rozhodnom čase konateľmi žalovaného a či boli oprávnení za túto spoločnosť konať a podpísať pracovnú zmluvu so sťažovateľom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažnostná argumentácia pozostáva z dvoch navzájom sa prelínajúcich argumentačných rovín, a to (I.) zbytočné prietahy postupom mestského súdu a krajského súdu (v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu o prerušení konania) a (II.) porušenie práva na spravodlivý proces uznesením krajského súdu potvrdzujúcim prerušenie konania.

7. Vo vzťahu k prietahom v konaní sťažovateľ namieta:

- a) dlhodobú nečinnosť súdu prvej inštancie od podania žaloby (december 2017) až po vydanie rozhodnutia vo veci samej (marec 2020);
- b) trvanie konania vo všetkých inštanciách po dobu viac ako šesť a pol roka, čo predstavuje neprimeranú dĺžku súdneho konania;
- c) jednoduchosť právnej veci a aktivitu sťažovateľa v konaní;

d) neakceptovateľnosť, neospravedlňiteľnosť a príkry rozpor postupu krajského súdu potvrdzujúceho uznesenie o prerušení konania s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

8. Vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý proces sťažovateľ namieta najmä vecnú nesprávnosť, arbitrárnosť, svojvôľu a nedostatočne odôvodnené rozhodnutie odvolacieho súdu potvrdzujúceho prerušenie konania, ktoré podľa názoru sťažovateľa obsahuje iracionálne či logicky si odporujúce argumenty. Prezентuje dôvody, pre ktoré má byť vyriešenie otázky v iných konaniach (o oprávnenosti [REDAKOVANÉ] podpísať pracovnú zmluvu so sťažovateľom) na účely jeho právnej veci bezpredmetné, účelové a neopodstatnené:

a) je toho názoru, že v konaní jednoznačne preukázal svoju dobromyseľnosť pri uzatváraní pracovnej zmluvy;

b) zastáva názor, že u zamestnanca sa pri uzatváraní zmluvy v zásade predpokladá dobromyseľnosť, a s poukazom na aplikačnú prax tvrdí, že zamestnanec ani neskúma oprávnenie osôb konať za zamestnávateľa;

c) zdôrazňuje, že v konaní neboli predložené žiadne dôkazy o vedomosti sťažovateľa týkajúcej sa nedostatku oprávnenia osôb konať za žalovaného, preto sa podľa jeho názoru má postupovať podľa § 10 Zákonníka práce; prípadne aj podľa § 17 ods. 3 Zákonníka práce, ak by aj dodatočne vyšla najavo nemožnosť daných osôb konať za zamestnávateľa;

d) osobitne poukazuje na to, že prerušením konania súd postupoval v rozpore s premisou uprednostnenia výkladu, ktorý vedie k platnosti právneho úkonu, a nie naopak, a bez opory v zákone sa podľa jeho názoru súd priklonil k neudržateľnému postupu bez odpovede na otázky o dobromyseľnosti sťažovateľa (s odkazom na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 640/2014);

e) na podporu svojho tvrdenia o nemožnosti spájať konania týkajúce sa obchodného vedenia žalovaného (kvôli ktorým súd prerušil sťažovateľove konanie) s jeho pracovnoprávnym sporom cituje nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 92/2021 s ohľadom na vzťah Obchodného zákonníka k Zákonníku práce.

9. Opodstatnenie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje nenaplneným legitímnym očakávaním o rozhodnutí v primeranej lehote a bez obštrukcií. Viac ako šesť a pol roka trvajúce konanie spôsobuje sťažovateľovi škodu z dôvodu, že sa nemôže riadne zamestnať, prípadne že sa zamestnávateľa pozerajú na neho „cez prsty“, keďže sa súdi so zamestnávateľom.

III.

Vyjadrenie mestského súdu, krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

10. Na výzvu ústavného súdu podpredseda mestského súdu reagoval vo vyjadrení sp. zn. 1SprV/746/2024 doručenom ústavnému súdu 4. novembra 2024, v ktorom sa v plnom rozsahu stotožnil s vyjadrením zákonnej sudkyne, ktorá po stručnom náčrte chronológie súdneho konania uzavrela, že konanie pred mestským súdom nie je právoplatne skončené a dôvod prerušenia trvá.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

11. Predseda krajského súdu vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sp. zn. 1SprV/380/2024 doručenom ústavnému súdu 25. októbra 2024 poukazuje na vyjadrenie predsedníčky senátu a v celom rozsahu

sa stotožňuje s uvedenými skutočnosťami. Predmetnú sťažnosť vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu krajského súdu nepovažuje za dôvodnú.

12. Predsedníčka senátu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu vysvetľuje, že pre rozhodnutie prvostupňového súdu v konaní o nároku žalobcu na náhradu mzdy podľa pracovnej zmluvy je rozhodným vyriešenie otázky, či [REDAKOVANÉ] boli v čase podpisu pracovnej zmluvy so žalobcom konateľmi žalovaného. Poukazuje na dôležitosť dvoch rozhodnutí valného zhromaždenia žalovaného, a to rozhodnutie zo 14. júla 2017 prijaté spoločnosťou [REDAKOVANÉ], ako jediným spoločníkom žalovaného o odvolaní [REDAKOVANÉ] z funkcie konateľov žalovanej, a rozhodnutie z 24. júla 2017 prijaté [REDAKOVANÉ] ako (podľa žalovanej strany domnelým) väčšinovým spoločníkom žalovaného, ktorým boli spolu so [REDAKOVANÉ] vymenovaní do funkcie konateľov žalovaného. Predsedníčka senátu zastáva názor, že prvoinštančný súd si nemôže urobiť záver o platnosti/neplatnosti/nulitosti rozhodnutia z 24. júla 2017 sám. Preto až po vyriešení otázky účasti [REDAKOVANÉ] v žalovanej spoločnosti (t. j. či sa stal alebo nestal spoločníkom), ktorá sa dosiaľ rieši v konaní vedenom pod sp. zn. 28Cb/150/2017, bude možné vyhodnotiť, či resp. kto bol oprávnený konať za žalovanú spoločnosť v rozhodnom čase, a teda aj uzavrieť pracovnú zmluvu so žalobcom a rovnako aj otázku, či samotný žalobca pri uzatváraní pracovnej zmluvy konal v dobrej viere. Odvolací súd z uvedených dôvodov potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne.

III.3. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

13. Zúčastnená osoba, ktorou je žalovaný (obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ]) vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 28. októbra 2024 na začiatku uvádza, že v časti týkajúcej sa neprimeranej dĺžky konania sa k argumentácii sťažovateľa vyjadrovať nebude (s výnimkou napadnutého uznesenia potvrdzujúceho prerušenie konania), keďže samotná dĺžka konania nemá na jeho procesné postavenie žiaden vplyv.

13.1. V krátkosti však spochybňuje tvrdenie sťažovateľa, že predmetom konania pred všeobecnými súdmi je jednoduchá vec. Tu žalovaný zdôrazňuje, že nejde o typický pracovnoprávny spor o zaplatenie náhrady mzdy, v ktorom nie je sporné, že žalobca a žalovaný uzatvorili pracovnú zmluvu. Pripomína, že osoby, ktoré so sťažovateľom uzatvorili pracovnú zmluvu, na to nemali žiadne oprávnenie, a preto je pracovná zmluva neplatná. V tejto súvislosti uvádza najmä to, že v čase uzatvorenia zmluvy so sťažovateľom neboli [REDAKOVANÉ] konateľmi žalovaného, nevykonávali pre neho žiadnu funkciu ani činnosť, iba navonok sa voči tretím osobám vydávali za jej konateľov. Osobitne poukazuje aj na absurdnosť danej situácie (neumožnenie vstupu sťažovateľa na pracovisko, podpis pracovnej zmluvy mimo priestorov žalovanej) či na silnú medializáciu sporov okolo ovládnutia žalovaného. Zohľadňujúc dané skutočnosti, dobromyseľnosť sťažovateľa je podľa žalovaného vylúčená a jednoduchosť sporu z objektívneho hľadiska neobstojí.

14. Žalovaný ďalej s odkazom na judikatúru ústavného súdu (uznesenia sp. zn. I. ÚS 666/2023 a sp. zn. III. ÚS 26/2023) argumentuje, že samotným vydaním uznesenia o prerušení konania následne potvrdeného napadnutým uznesením a nevykonávaním procesných úkonov v čase trvania prerušenia konania nedošlo bez ďalšieho k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov.

15. Rovnako tak napadnutým uznesením krajského súdu nedošlo podľa žalovaného ani k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Opäť na podklade judikatúry ústavného súdu (uznesenie sp. zn. I. ÚS 666/2023, obdobne aj sp. zn. I. ÚS 35/2024) argumentuje, že napadnuté uznesenie (procesnej povahy) nespĺňa ústavným súdom vymedzené kritériá (neodôvodnené a ústavne neudržateľné rozhodnutie vyvolávajúce nenapraviteľný stav), za ktorých môže dôjsť k intervencii ústavného súdu, a to z týchto dôvodov:

- a) sťažovateľ argumenty o svojej dobromyseľnosti a osobách konajúcich za zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch neuviedol v odvolaní proti uzneseniu o prerušení konania, ale až v ústavnej sťažnosti; paradoxne sťažovateľ odvolaciemu súdu vytýka, že pri rozhodovaní o jeho odvolaní nezohľadnil argumentáciu, ktorú v odvolaní vôbec nepoužil;
- b) prerušenie konania (v intenciách záverov vyslovených odvolacím súdom v kasačnom uznesení) na účely vyriešenia otázky, kto bol alebo nebol konateľom žalovaného v čase uzatvorenia pracovnej zmluvy, žalovaný považuje za vhodné, účelné aj logické;
- c) ústavnému súdu v súčasnom štádiu konania (keď ešte nedošlo k vydaniu právoplatného meritórneho rozhodnutia) neprislúcha vyjadrovať sa o okruhu otázok riešených všeobecnými súdmi ani im dávať návod, ako majú v konaní postupovať a ako sa majú s argumentáciou strán sporu vysporiadať, pričom závery všeobecných súdov z hľadiska ich ústavnej udržateľnosti môže ústavný súd preskúmať až po právoplatnom skončení konania;
- d) sťažovateľom uvádzaná argumentácia s poukazom na ním citované rozhodnutia ústavného súdu neobstojí; kým nález sp. zn. I. ÚS 640/2014 nie je na posudzovanú právnu vec (v ktorom spor netkvie v obsahu či výklade pracovnej zmluvy, ale v oprávnenosti osôb podpísať pracovnú zmluvu) aplikovateľný, tak nález sp. zn. I. ÚS 92/2021 sťažovateľ interpretuje nesprávne, keďže paradoxne svedčí v prospech záveru o potrebe prerušenia konania na účely vyriešenia otázky konateľského oprávnenia.

16. V závere žalovaný konštatuje, že napadnutým uznesením nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, a preto je ústavná sťažnosť v tejto časti nedôvodná. Navrhuje, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti v časti týkajúcej sa tvrdeného porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením nevyhovел a napadnuté uznesenie nezrušil.

III.4. Replika sťažovateľa:

17. Sťažovateľ vo svojej replike doručenej ústavnému súdu 30. novembra 2024 uviedol nasledujúcu argumentáciu:

- a) mestský súd vo vyjadrení žiadnym spôsobom nezdôvodnil a ani nevyvrátil argumenty sťažovateľa;
- b) ani krajský súd žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil, aký význam pre otázku dobromyseľnosti sťažovateľa v čase podpisu pracovnej zmluvy budú mať rozhodnutia o tom, či sa ██████████ stal spoločníkom spoločnosti žalovaného;
- c) realizácia fakultatívneho prerušenia konania musí byť riadne odôvodnená (s odkazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 177/2021, ako aj najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/243/2013);
- d) otázka, na ktorej vyriešenie chcú súdy počkať, nemá žiaden vplyv na samotné konanie;

e) citácia záverov ústavného súdu žalovaným (uvedená v bode 14 tohto nálezu, pozn.) je účelová a zámerne opomínajúca fakt, že prerušenie konania bez riadneho a zákonného odôvodnenia nepožíva spomínanú ochranu;

f) argumentácia žalovaného s odkazom na rozhodnutia (uvedená v bode 15 tohto nálezu, pozn.) týkajúce sa [REDAKOVANÉ] nie je relevantná, resp. nie je na predmet tejto ústavnej sťažnosti aplikovateľná, keďže sťažovateľ nie je účastníkom žiadnym z týchto konaní, ani konaní, pre ktoré sa prerušilo konanie;

g) závery konajúcich súdov o potrebe vyčkať na rozhodnutia týkajúce sa [REDAKOVANÉ] sú zjavne neodôvodnené.

18. V závere sťažovateľ vyslovuje presvedčenie, že ústavný súd ako najvyššia súdna autorita sa jasne a zrozumiteľne vymedzí voči vadnému procesnému postupu súdov nižšej inštancie, ktoré majú za následok porušenie jeho základných práv a slobôd.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

19. Predmetom ústavnej sťažnosti je posúdenie (i) otázky, či v dôsledku namietanej nečinnosti mestského súdu v napadnutom konaní a krajským súdom zvoleného procesného postupu podľa § 164 CSP, ktorým uznesenie súdu prvej inštancie o prerušení konania v predmetnej veci ako vecne správne potvrdil, mohlo dôjsť k vzniku zbytočných prietahov a porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a súčasne aj posúdenie (ii) otázky, či napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdzujúce prerušenie konania v intenciách § 164 CSP vykazuje vzhľadom na osobitosti sťažovateľovej veci črty arbitrárnosti takej intenzity, ktorá má za následok porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Ústavný súd po oboznámení sa s rozsiahlou spisovou dokumentáciou zo skutkového hľadiska zistil, že pracovnoprávny spor sťažovateľa (sp. zn. 7Cpr/4/2018) ako privilegovaný typ konania prebieha od 22. februára 2018 pred mestským súdom (predtým pred okresným súdom), t. j. od okamihu prijatia žaloby po postúpení veci príslušnému súdu z 30. januára 2018. Po vydaní platobného rozkazu (30. máj 2018) a po podaní odporu žalovaným (10. júl 2018) bola vec 4. januára 2019 pridelená do súdneho oddelenia civilné veci pracovné. Písomnú fázu konania (§ 167 CSP), v ktorej súd vyzýval strany sporu na predloženie písomných vyjadrení (január a február 2019), plynulo nahradila ústna fáza konania realizovaná v štyroch uskutočnených pojednávaniach (4. jún 2019, 10. september 2019, 14. november 2019, 13. február 2020). Aj keď vydaniu rozsudku z 3. marca 2020 vyhovujúceho žalobe sťažovateľa predchádzal v zásade plynulý postup súdu, následné zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 8CoPr/9/2020 z 31. januára 2022 (súdu prvej inštancie doručené 3. marca 2022) z dôvodu nepreskúmateľnosti naznačuje nesústredenú činnosť súdu prvej inštancie. Čas konania na inštančne nadriadenom súde v danom prípade ide aj na „vrub“ súdu, ktorému sa rozhodnutie zrušilo. Po vrátení veci na ďalšie konanie súd prvej inštancie na pojednávaní konanom 8. novembra 2022 vyhlásil uznesenie o prerušení konania, ktoré bolo potvrdené napadnutým uznesením odvolacieho súdu z 29. februára 2024.

21. V danom prípade súd prvej inštancie pri prerušení konania aplikoval § 164 CSP riadiac sa procesnými pokynmi v zrušujúcom uznesení sp. zn. 8CoPr/9/2020 z 31. januára 2022. Samotný

(fakultatívny) dôvod na prerušenie konania konajúce súdy v zhode videli v (inom) prebiehajúcom súdnom konaní o neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia žalovaného (§ 131 ods. 1 Obchodného zákonníka), v ktorom sa aktuálne rieši otázka konateľského oprávnenia [REDAKOVANÉ] (a súčasne aj ich oprávnenie podpísať v rozhodnom čase pracovnú zmluvu so sťažovateľom). Na strane druhej sťažovateľ argumentuje bezpredmetnosťou prerušenia konania na účely vyriešenia danej otázky, a to z dôvodu presvedčenia o nadobudnutí svojich práv v dobrej viere (§ 131 ods. 4 Obchodného zákonníka). Popri vecnej nesprávnosti a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia krajského súdu nastolil aj tému pretrvávajúcich prietáhov v predmetnom konaní, a to aj v dôsledku vrátenia (podľa sťažovateľa) pomerne jednoduchšej veci do počiatočného štádia konania.

22. Konečnému posúdeniu a vyriešeniu sporu medzi krajským súdom (a mestským súdom) a sťažovateľom o opodstatnenosť prerušenia konania, a to tak z pohľadu práva na spravodlivý proces, ako aj z perspektívy práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, bude predchádzať vysporiadanie sa s jednotlivými čiastkovými otázkami, ktorých zodpovedanie ústavný súd považuje v danej veci za východiskové.

IV.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces napadnutým uznesením krajského súdu:

23. Jednou z kľúčových čiastkových otázok v rámci podanej ústavnej sťažnosti je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti uznesenia krajského súdu potvrdzujúceho prerušenie konania ako rozhodnutia procesnej povahy, ktoré spravidla nie je spôsobilé zasiahnuť do ústavne zaručených práv sporu. Intenzita potreby preskúmania napadnutého (procesného) uznesenia krajského súdu ústavným súdom je daná existenciou priamej funkčnej väzby medzi prerušením konania a základným právom strany sporu zaručeným v čl. 48 ods. 2 ústavy. Rozhodnutie o prerušení nepochybne oddiaľuje dosiahnutie stavu právnej istoty o riešení otázky tvoriacej predmet súdneho konania, čo je hlavný cieľ a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, III. ÚS 411/2015).

24. V danom prípade bolo konanie pred súdom prvej inštancie prerušené postupom podľa § 164 CSP; fakultatívne prerušenie konania znamená také prerušenie, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenie dostupnými procesnými prostriedkami, čo vyplýva priamo z dikcie § 164 CSP a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Rozhodujúcim hľadiskom tu bude zásada hospodárnosti konania, preto bude prerušenie konania predstavovať skôr reštriktívnu výnimku ako pravidlo, t. j. takýto prístup by mal byť namieste len vo výnimočných prípadoch (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 680.).

25. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva záver odvolacieho súdu o správnosti prerušenia konania súdom prvej inštancie z dôvodu existencie otázky [určenie otázky (ne)platnosti rozhodnutia valného zhromaždenia žalovaného z 24. júla 2017] riešenej v iných, dosiaľ neskončených súdnych konaniach (sp. zn. 36Cb/49/2017, sp. zn. 32Cb/133/2017), ktorá má podľa odvolacieho súdu význam pre rozhodnutie súdu v posudzovanom konaní. Súd prvej inštancie o prerušení nerozhodoval z vlastného podnetu, ale riadil sa usmernením odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení sp. zn. 8CoPr/9/2020.

26. Po oboznámení sa s obsahom zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu (por. bod 4 tohto nálezu, pozn.) ústavný súd identifikoval podstatný dôvod uplatnenia kasácie zo strany odvolacieho súdu (okrem iných) v nepreukázaní skutkového záveru o dobrej viere sťažovateľa pri uzatváraní pracovnej zmluvy a tomu zodpovedajúci procesný pokyn opätovne sa zaoberať prípadnou vedomosťou sťažovateľa o zmenách v osobe štatutárneho orgánu žalovaného v čase uzatvárania pracovnej zmluvy. V nasledujúcej časti vety za bodkočiarkou dáva do pozornosti existenciu konaní o určenie neplatnosti rozhodnutí mimoriadneho valného zhromaždenia, pokyn zistiť štádium týchto konaní s tým, že pre prípad vyslovenia ich neplatnosti je potrebné posúdiť, či bol sťažovateľ v dobrej viere. Odvolací súd ďalej uviedol, že ak by vykonaným dokazovaním neboli preukázané tieto skutočnosti týkajúce sa dobrej viery, je potrebné zvážiť prerušenie konania do právoplatného skončenia konaní o určenie neplatnosti rozhodnutí mimoriadneho valného zhromaždenia z 24. júla 2017.

27. Z obsahu zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu je ústavnému súdu zrejmé, že pri prerušení tohto konania prichádzali do úvahy dva procesné postupy. Prvý predstavuje súdmi preferované prerušenie konania „čakaním“ na výsledok konania o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia žalovaného, ktorý je spôsobilý determinovať ďalší postup v konaní a samotné meritórne rozhodnutie; kým (i) určenie neplatnosti by vyvolalo potrebu preukazovať dobrú vieru sťažovateľa, resp. skúmanie opodstatnenosti právnej domnienky dobrej viery, tak v prípade (ii) zamietnutia žaloby by sa ods. 4 § 131 Obchodného zákonníka už neaplikoval a dokazovanie dobrej viery sťažovateľa by bolo bezpredmetné. Druhý procesný postup spočíva v opätovnom prejednaní sporu, vo vykonaní dokazovania a vyhodnotenia opodstatnenosti aplikácie ods. 4 § 131 Obchodného zákonníka, a v prípade pozitívneho výstupu dokazovania aj poskytnutie osobitnej ochrany sťažovateľovi, a to bez ohľadu na výsledok (iného) konania o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia žalovaného. Až v prípade nepreukázania dobromyseľnosti sťažovateľa by bolo opodstatnené prerušiť konanie.

28. Ústavný súd pripomína svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 221/03, IV. ÚS 19/04, IV. ÚS 117/04, IV. ÚS 246/2021), podľa ktorej pri prerušení konania všeobecný súd vykonáva voľbu medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi procesnými postupmi a ústavný súd ju nemieni spochybňovať, pretože (i) ide o procesný postup, ktorý je zákonom dovolený (§ 164 CSP) a (ii) treba ho posudzovať podľa situácie, ktorá existovala v čase, keď sa realizoval, a (iii) ku ktorej posúdeniu majú v zásade lepšie predpoklady všeobecné súdy než ústavný súd, odhliadnuc od princípu subsidiarity, ktorým sa riadi jeho vzťah k všeobecným súdom a ktorému viac zodpovedá, aby ústavný súd, pokiaľ to nie je nevyhnutné, sám neposudzoval vhodnosť alebo účelnosť zvoleného procesného postupu. To však ešte neznamená, že táto voľnosť je bez obmedzenia a ústavným súdom nekontrolovateľná. Aj § 164 CSP, ako napokon každé zákonné ustanovenie, rovnako ako nadväzujúci procesný postup súdu, sa totiž musia vykladať a uplatňovať v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Keďže zo žiadneho ustanovenia ústavy nemožno vyvodiť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, všeobecný súd sa musí pri uplatňovaní procesného postupu o prerušení konania riadiť i požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku ústavy a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutej veci bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (m. m. IV. ÚS 246/2021).

29. Súd si musí uvedomiť a najmä zväžiť, či prerušenie konania prispeje (alebo je dokonca predpokladom) k spravodlivému rozhodnutiu vo veci (t. j. k naplneniu dikcie čl. 46 ods. 1 ústavy) a tento dôvod prerušenia konania tak preváži nad záujmom na postupe bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy), ktorý je rozhodnutím o prerušení konania dotknutý. Pri fakultatívnom prerušení konania (na rozdiel od obligatórneho podľa § 162 CSP) je to práve súd, ktorý vyvažuje jednotlivé záujmy stojace pri prerušení konania proti sebe – záujem na spravodlivom rozhodnutí veci a záujem na konaní bez zbytočných prietáhov (dodajme, že v prípade obligatórneho prerušenia konania vyvážil tieto záujmy sám zákonodarca preferovaním záujmu na spravodlivom rozhodnutí veci. Súd tak nemá možnosť zvažovania a pri naplnení hypotézy § 162 CSP konania preruší obligatórne). Vyváženie stretu týchto záujmov v prospech záujmu na spravodlivom rozhodnutí veci pretavené do rozhodnutia o prerušení konania musí byť v prípade fakultatívneho prerušenia konania riadne zdôvodnené v odôvodnení rozhodnutia, ktorým sa konanie prerušuje (II. ÚS 199/2019).

30. Ako vyplýva z uvedených rozhodnutí, vo svojej predchádzajúcej praxi sa už ústavný súd zaoberal posudzovaným napätím medzi právom na spravodlivý proces a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov pri rozhodovaní všeobecných súdov o prerušení konania. Ústavný súd sa v plnom rozsahu k týmto rozhodnutiam prikláňa, aj pokiaľ ide o použitie v prejednávanej veci. Prevedené na skutkový a právny stav v sťažovateľovej veci ústavný súd identifikoval schematický prístup konajúcich súdov k aplikácii fakultatívneho prerušenia konania § 164 CSP a také procesné pochybenia krajského súdu a súdu prvej inštancie s ústavnoprávnou relevanciou, ktoré možno vyjadriť v dvoch vzájomne súvisiacich a prelínajúcich sa rovinách:

30.1. Prvá rovina spočíva v nesprávnej interpretácii záverov a procesných pokynov zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, ktorý viedol k prerušeniu konania, ak celkový kontext zrušujúceho uznesenia podľa ústavného súdu naznačuje, že odvolací súd svojím záväzným procesným pokynom primárne sledoval (opätovne) vykonanie dokazovania o dobrej viere sťažovateľa. Prerušenie konania na účely vyriešenia otázky (ne)platnosti uznesenia valného zhromaždenia žalovaného sa javí ako relevantné až subsidiárne, a to pre prípad, ak by v posudzovanom konaní sťažovateľ svoju dobromyseľnosť pri uzatváraní pracovnej zmluvy nepreukázal. Automatickým prevzatím záveru odvolacieho súdu (vysloveného v zrušujúcom uznesení) o zväžení prerušenia konania tak všeobecné súdy (bez toho, aby to aj reálne zväžili) nekonali v súlade so znením a s účelom § 164 CSP, v zmysle ktorého má byť prerušenie konania reštriktívna výnimka, a nie pravidlo. Pri zvažovaní aplikácie tohto ustanovenia sa vyžaduje citlivý prístup a vyvažovanie dvoch proti sebe stojacich záujmov, a to záujmu na konaní bez prietáhov a záujmu na spravodlivom konaní.

30.2. V nadväznosti na uvedené je možné vymedziť druhú líniu procesnoprávneho pochybenia konajúcich súdov, ktorá spočíva v nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (a jemu predchádzajúceho uznesenia súdu prvej inštancie), keďže absentuje vysporiadanie sa s ústavnoprávnou hodnotou konania bez zbytočných prietáhov. Prerušenie konania ako výnimočné opatrenie musí byť riadne odôvodnené, ktoré nenastane výhradným vysporiadaním sa a napokon aj uprednostnením záujmu na nastolení spravodlivého výsledku konania. Náležité odôvodnenie rozhodnutia súdu o prerušení konania v sebe poníma aj prihliadnutie na hospodárnosť konania v podobe zohľadnenia (i) aktuálneho stavu veci, resp. doterajšieho priebehu konania, (ii) celkovej dĺžky konania či (iii) predmetu sporu, resp. jeho naviazanosti na plynutie času. Všeobecné súdy by mali mať pritom na pamäti, že aj doba, počas ktorej je konanie prerušené

(a to bez ohľadu na to, či ide o fakultatívny, alebo o obligatórny dôvod), sa plynutím času môže stať z ústavného hľadiska neúnosná. Preto odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu (a jemu predchádzajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie) nemožno v rámci základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces hodnotiť ako dostatočné.

31. Keďže krajský súd na plnenie tejto svojej zákonnej povinnosti vyplývajúcej z § 164 CSP rezignoval, porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 2 výroku tohto nálezu). Z uvedených dôvodov ústavný súd napadnuté uznesenie podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 3 výroku nálezu). V nadväznosti na závery uvedené v tomto náleze uvádza, že úlohou všeobecných súdov po zrušení napadnutého uznesenia odvolacieho súdu bude uskutočnenie ústavne konformného výkladu § 164 CSP, čítanie procesných inštrukcií obsiahnutých v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu s porozumením a prípadné zváženie možnosti prijať iné vhodné opatrenie, a to napríklad znovuo tvorenie dokazovania a umožnenie sťažovateľovi preukazovať ním tvrdené nadobudnutie práv v dobrej viere pri uzatváraní pracovnej zmluvy.

IV.2. K namietanému porušeniu práv na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) postupom mestského súdu v konaní pod sp. zn. B3-7Cpr/4/2018 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9CoPr/9/2023:

32. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal vznik zbytočných priet'ahov a ich ďalšie pretrvávajúce v dôsledku prerušenia konania, ktoré ústavný súd v predošlej časti tohto nálezu posúdil ako ústavne neakceptovateľné; mestskému súdu okrem dlhotrvajúceho konania vytyka nečinnosť, krajskému súdu zas potvrdenie prerušenia konania, ktorým sa mala vec vrátiť do počiatočného konania.

33. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 272/04, III. ÚS 130/2020, I. ÚS 250/2020) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie strany sporu a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

34. Predmetom napadnutého konania sú mzdové nároky sťažovateľa (nárok na náhradu mzdy). Z hľadiska kritéria významnosti posudzovaného konania pre sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že ustálená judikatúra tak ústavného súdu, ako aj štrasburských orgánov ochrany práva daný typ konania zaraďuje do kategórie konaní privilegovaných vyžadujúcich si zvláštnu starostlivosť venovanú plynulosti a efektívnosti konania.

35. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd bral do úvahy aj skutkový stav veci a platnú právnu úpravu relevantnú na rozhodnutie. Na základe týchto hľadísk konanie o náhradu mzdy ústavný súd nehodnotí ako právne zložité konanie. Ide o štandardnú pracovnoprávnu vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva, ktorá je dostatočne poznaná všeobecnými súdmi. Pokiaľ ide o skutkovú zložitosť, ústavný súd uvádza, že nie je možné sa bezvýhradne stotožniť

s názorom sťažovateľa, že ide o jednoduchú vec. Rozsiahlosť spisovej dokumentácie v štyroch zväzkoch, rozsiahlosť niektorých podaní (najmä zo strany žalovaného) a existencia iných súvisiacich súdnych konaní týkajúcich sa žalovaného signalizuje určitú skutkovú zložitnosť tohto sporu. Pri hodnotení správania sťažovateľa v preskúmvanej veci ústavný súd neidentifikoval na jeho strane postup majúci negatívny vplyv na dĺžku konania.

36. Výrazný podiel na nepriaznivom stave vybavovania dotknutej veci má mestský súd. Aj napriek tomu, že postup mestského súdu bol pomerne plynulý, je možné vyhodnotiť tento postup súdu ako neefektívny a nesústreďený, a to vzhľadom na dve významné procesné okolnosti. Prvou okolnosťou je zrušenie rozsudku okresného súdu z 3. marca 2020 krajským súdom pre jeho nepreskúmateľnosť, preto možno obdobie rozhodovania o odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 3. marca 2020 (na krajskom súde) pričítať na ťarchu mestského súdu. Ďalšou okolnosťou je zrušenie uznesenia krajského súdu z 29. februára 2024 potvrdzujúceho prerušenie konania ústavným súdom pre vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. Aj v tomto prípade možno pričítať obdobie rozhodovania o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie z 8. novembra 2022 o prerušení konania (na krajskom súde) na ťarchu mestského súdu. Z chronológie úkonov (por. bod 20 tohto nálezu) tak vyplýva, že konanie pred všeobecnými súdmi iniciované sťažovateľom podaním žaloby v decembri 2017, postúpené príslušnému súdu vo februári 2018, trval ku dňu podania ústavnej sťažnosti (25. jún 2024) približne 6 rokov a 4 mesiacov, čo z ústavného hľadiska už nie je akceptovateľná dĺžka konania, o to viac, že ide o privilegovaný typ konania.

37. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, ktoré boli spôsobené neefektívnou a nesústreďenou činnosťou mestského súdu (pôvodne okresného súdu). Z uvedených dôvodov vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní (bod 1 výroku tohto nálezu). Z dôvodu pričítania doby rozhodovania o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie z 8. novembra 2022 o prerušení konania na ťarchu mestského súdu ústavný súd nevyhovel časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie týchto práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9CoPr/9/2023 (bod 5 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

38. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti popri vznesenej požiadavke zrušenia napadnutého uznesenia krajského súdu domáha aj príkazového aspektu uplatnenia právomoci ústavného súdu, avšak len vo vzťahu ku krajskému súdu. V danom prípade by bolo nadbytočné zo strany ústavného súdu prikázať krajskému súdu konať, pretože povinnosť vec znova prerokovať a rozhodnúť vyplýva krajskému súdu priamo z § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania podľa § 45 zákona o ústavnom súde tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

39. V ďalšom bode petitu ústavnej sťažnosti sťažovateľ vyslovuje požiadavku, aby ústavný súd uložil krajskému súdu uhradiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie 10 000 eur.

Z čl. 127 ods. 3 ústavy vyplýva, že finančné zadosťučinenie ústavný súd môže, ale nemusí priznať. Takéto zadosťučinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a dovrieť ochranu porušeného základného práva iným ústavne a zákonným spôsobom. Podľa názoru ústavného súdu je ochrana základného práva na spravodlivý súdny proces účinne poskytnutá tým, že ústavný súd konštatoval jeho porušenie, zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie s formulovaním záväzného právneho názoru. Z uvedeného dôvodu a súčasne z dôvodu viazanosti rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd požadované finančné zadosťučinenie nepriznal (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI. Trov konania

40. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania 1285,13 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

41. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu, vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a zo zoznamu daňových subjektov registrovaných pre daň z pridanej hodnoty na webovej stránke Finančného riaditeľstva SR. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a replika). Ústavný súd považoval za preukázanú skutočnosť, že advokátska kancelária, ktorou je sťažovateľ právne zastúpený, je subjektom registrovaným pre platenie dane z pridanej hodnoty, čím priznanú odmenu zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty.

42. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu